

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 24 березня 1984 року

№ 36 (3387)

Ціна 2 коп.

СУБОТНИК

У ДЕНЬ УДАРНОЇ ПРАЦІ

Кращі комсомольсько-молодіжні колективи Вільшанського району готуються гідно зустріти Всесоюзний комуністичний суботник. Молодь, безпосередньо зайнята в сільському господарстві, працюватиме цього дня на своїх робочих місцях — на фермі, у полі. Решта ж — керівники господарств, вихователі дитсадків, працівники сфери обслуговування — прибиратимуть і впорядковуватимуть території своїх установ.

У промкомбінаті комсомольсько-молодіжні колективи шпалок цеху № 1 (керівник Ю. К. Пустовіт, групкомсорт Ольга Федорова) та цеху № 2 (керівник Л. М. Павленко, групкомсорт Валентина Трохименко) зобов'язалися в день суботника працювати на зеконномленій сировині. А КМК кондитерського цеху (керівник М. І. Бондаренко, групкомсорт Тетяна Нестерова) — один із кращих за підсумками минулорічного соціалістичного змагання серед споріднених колективів області — готує гідний дарунок до дня ударної праці. Майстри «солодко-го» цеху зобов'язалися виробити продукції на 1100 карбованців, що на 400 карбованців більше запланованого.

М. НЕСТЕРУК,
секретар комсомольсько-молодіжної організації Вільшанської райспоживспілки.



Свій

СПОЧАТКУ знайомство було заочне. У комітеті комсомолу Кіровоградського заводу радіовиробів імені XXVI з'їзду КПРС про бригаду токарів № 5 першим сказав своє слово Георгій Топор. Він заступник секретаря комітету комсомолу заводу, тож про комсомольсько-молодіжні колективи інформация завжди під рукою. Саме так, бо характеристика бригади Миколи Павловича Бардіжа вже лежала на столі. З неї можна довідатися, скільки в колективі чоловіків, як виконують план, які зобов'язання беруть і так далі. Словесна характеристика Григорія була досить короткою. Він напевне був небагатовисловним і між іншим сказав, що таких бригад на заводі немало. Всі вони виконують план, виступають з ініціативами, а ось після грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС взяли зобов'язання підвищити продуктивність праці на один процент і знизити собівартість продукції на 0,5 процента.

— Але все ж бригада Бардіжа...
Ми поспішаємо у цех № 5, щоб розшифрувати оте «але все ж...».

Микола виріє наше з-під землі. Живі, меткі очі, а зовні — суцільний спокій. Відразу ж стало зрозуміло, що Павловичем його

п'ятирічка і ми

РОЗМОВА З МОЛОДИМ СУЧАСНИКОМ

називати було б просто недоречно, дарма, що ось уже четвертий рік до нього часто звертаються не по імені, а поважно: «бригадир». Та й сам він посліпний повідомити, що тільки недавно вийшов з комсомольського віку. До речі, це було єдине, що він

почерк,

сказав про самого себе, бо далі розмова йшла лише про бригаду, її турботи, сподівання, радощі й успіхи.

Виявляється, колектив має свій день народження — 1 січня 1980 року. Цю дату всі пам'ятають, і в перший день нового року хлопці вітають один одного з днем народження. Звичайно, у пернісному складі бригада не зберігає. Залишилося лише троє «стариків»: сам Микола Бардіж, Анатолій Велічко та Анатолій Нежний. Це кістяк бригади. Усього в колективі 9 чоловік. Тож ті шестеро, що поступово приходили в бригаду, перші уроки отримували у них. Треба сказати, що як і будь-які вихователі, хлопці мають свої методи. «Кидати по-вчачка у воду» і чекати, потоне він чи випливе; тут суворо заборонено.

— Токарів у нас не так уже й багато, — говорить Микола, — тож нічого ним розкидатися. А ось олімпійства ніхто не соромиться. Новенькому потрібно створити всі умови,

приділити максимум уваги, навчити його всіх премудростей, нічого часу шкодувати для хорошої справи, — продовжує бригадир. Зате потім кожен член бригади має право спитати з нього, адже колектив працює за єдиним нарядом. І, виявляється, виховання добротою дає хороші сходи.

Посвячений в секреті токарного виробництва проходить відразу ж. А їх тут немало. Спеціаліст, проїхавшись серед ряду пернатів, обов'язково помітить, що майже на кожному з них є якесь додат-

свій

кове пристосування, не передбачене конструкцією. То все раціоналізаторські винаходи. Хоч і маленькі, а користь приносять велику. Ось приклад. На верстаті, що нарізає втулки, за зміну можна виробити в середньому 400 цих деталей. Невеличке пристосування дозволило збільшити продуктивність праці в 2,5 раза, тепер заміну робітник нарізає 1000 втулок. Не будемо вдаватися у технічні подробиці, не так важливо. Головне — кінцевий результат. Або ще приклад. На іншому верстаті пристосували свердло, і тепер за один хід каретки виконується дві операції. Результат — збільшення продуктивності. І таких резервів, що допомагають з успіхом виконувати зобов'язання,

бригада має немало, бо її величність ініціатива тут на першому місці. До цінної думки прислухаються, їй не дають загубитися. А крім усього, економія і ще раз економія. Крім металевої стружки, інших відходів тут не знайдеш.

Ще поряд з ініціативою та економією на одній сході стоїть дисципліна. Вже так заведено: не працював у зміну в повну силу — лишається після роботи і виконуй свою норму. Рада бригади слідує за роботою у змінах, а потім разом виводять коефіцієнт трудової участі. Тож заробітна плата залежить і від самого тебе, від твоєї праці.

У кінці розмови я з приємністю відзначила, що почула відповіді на запитання, які навіть не поставила перед Миколою і його товаришами. Це виявилось непотрібним. Просто їм було про що сказати. Минулого року, коли на сторінках нашої газети обговорювали виступ провідного хлібороба В. С. Андріяша, на загальних зборах бригади знайшли чимало резервів підви-

характер...

щення виробничих показників.
Про колектив можна багато ще розповісти. Бригада токарів цеху № 5 мало чим, на перший погляд, відрізняється від багатьох інших колективів на заводі. Але все ж... Як людина має свій почерк, характер, зовнішній вигляд і не схожа ні на кого, так і цілий колектив, тим більше, коли він складає єдине ціле.

З. КУЦЕНКО,
кор. «Молодого комуніста».

сьогодні

В НОМЕРІ



Вимога грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС підвищити додатково до плану продуктивність праці на 1 процент і знизити собівартість продукції на 0,5 процента знаходиться усе ширшу підтримку серед молодіжних колективів Кіровоградщини. Матеріал про це вміщено на 1 стор.



Майбутнє належить дітям. І сьогодні ми повинні готувати їх до цього майбутнього. Матеріал про обговорення проекту ЦК КПРС про реформу школи читайте на 2-й стор.



Зал аплодував стоячи... (Про гастролі Йосипа Кобзона у Кіровограді ви можете прочитати у випуску «Дискусію» на 4 стор.)



З місяця в місяць переможцем соціалістичного змагання на Кіровоградському заводі «Цукрогидромаш» виходить бригада теслярів-бетонників, де бригадиром В. О. Лиходід. Поруч із ветеранами праці ударно трудяться молоді будівельники комсомольці Володимир КОЗОРІЗ та Василь БЕРЕГОВИЙ (на знімку).

Фото В. МАСЛЕННИКОВА.

І темп не зашкоджує якості

«План чотирьох з половиною років п'ятирічки виконати до 114-ї річниці з дня народження В. І. Леніна!» — таке зобов'язання взяла на себе комсомольсько-молодіжна бригада плавильників цеху № 8 Світловодського ордену Трудового Червоного Прапора заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

Можна із упевненістю сказати, що бригада з честю виконує взяті зобов'язання. План січня нинішнього року колектив виконав на 110 процентів, а лютого — на 118.

Вже зараз бригада виконала завдання за березень 1985 року. Такий темп не зашкоджує якості.

Сьогодні кращими з кращих у бригаді називають Сергія Кочергу, Григорія Мигуту, Володимира Савченка. Перелік прізвищ можна продовжувати, так само, як продовжуються трудові звершення колективу.

Ю. КОЖЕМ'ЯКА.

З ГЕРОЇЧНОГО МИНУЛОГО НАШОЇ ВІТЧИЗНИ



ЕКСПОНАТИ МУЗЕЮ РОЗПОВІДАЮТЬ...

Багато цікавих експонатів зберігається в Архангельському обласному краєзнавчому музеї.

У лютому 1918 року в Архангельську відбувся перший губернський з'їзд Рад робітничих; солдатських і селянських депутатів. З нього тут почалося рішуче зміцнення влади Рад.

У той час, коли в губернії зміцнювався революційний порядок, імперіалістичні кола Заходу готувалися до захоплення ключових позицій на півночі Радянської Росії. Інтервентам був потрібен Архангельськ. Звідси вони мали намір розгорнути наступ на Вологду і Котлас, а тоді й на Москву. 2 серп-

ня 1918 року інтервенти висадилися в місті. Їх просування по залізниці і Північній Двіні було зупинене революційними загонами.

На знімку: школярі Архангельська біля гармати з пароплава «Дедушка», що перетнув шлях англо-французьким інтервентам по Північній Двіні.

Фото С. ГУБСЬКОГО.

Фотопромова ТАРС.

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ ЦК КПРС
ПРО РЕФОРМУ ШКОЛИШЕФСЬКИМ
ЗВ'ЯЗКАМ — МІЦНІТИ

У проекті ЦК КПРС про реформу школи підкреслюється, що треба створити в порядку досвіду в ряді міських і сільських районів центри профорієнтації для організації роботи з школами, учнями та батьками. У своїй діяльності вони повинні спиратись на міжшкільні навчально-виробничі комбінати, кабінети профорієнтації в школах, училищах і на підприємствах, з'ясувати учнів з сучасними професіями, інформувати про потреби народного господарства в кадрах.

Значне місце відводиться у проекті міжшкільним навчально-виробничим комбінатам. У недалекому майбутньому всі учні, починаючи з восьмого класу, працюватимуть у комбінатах, освоюватимуть найрізноманітніші спеціальності, закріплюючи теоретичні знання на практиці в навчальних цехах та на дільницях підприємств.

Проектом передбачено залучення до трудового виховання, навчання і професійної орієнтації широкі кіл громадськості. Ще більшого значення надаватиметься базовим підприємствам у залученні учнів до продуктивної праці.

П'ятий рік у нашому районі діє міжшкільний навчально-виробничий комбінат. Тут навчаються учні Новомиргородських №№ 1 і 2, Мартонської, Панчівської та Канізької десятирічок. Матеріально-технічна база МНВК дозволяє виконувати програму з автосправи, хлопці і дівчата успішно освоюють професії трактористів, токарів, швачок, товарознавців. Визначено і базові підприємства комбінату. Це райсільгосптехніка, автопідприємство № 10040, районний побутокмбінат, споживспілка та деякі колгоспи.

Найкраще виконують свої обов'язки в плані шефства райсільгосптехніка, колгосп імені ХХІІ з'їзду КПРС. А райспоживспілка визнала кабінет товарознавства МНВК своїм структурним підрозділом, оснастила його необхідними матеріалами, наочністю.

Райсільгосптехніка обладнала механічну майстерню, в якій старшокласники вивчають токарну справу. А коли настає

час закріплення теоретичних знань на практиці, — школярі бажані гості на підприємстві: вони працюють на робочих місцях поруч із досвідченими майстрами, виконують нескладні роботи. Колгосп імені ХХІІ з'їзду КПРС виділив кошти для обладнання кабінетів тракторної справи. Тепер у майбутніх механізаторів є свій трактор, зернозбиральний комбайн. А ще правління колгоспу багато уваги приділяє підготовці механізаторів з числа учнів, яким на випускному вечорі в урочистій обстановці разом з атестатом про середню освіту видають посвідчення тракториста-машиніста, посвячують у хлібороби.

Проблем у нас теж немало. Приміром, досі не вирішено як слід питання підвезення учнів до МНВК. Автопідприємство № 10040 могло б підвозити учнів з Новомиргорода: за доставку старшокласників до Мартоніші (бо саме тут розміщений наш комбінат) повинні відшкодувати колгоспи імені Леніна та імені Куйбишева. Решту школярів перевозить автобус МНВК, яким ми користуємось уже не один рік.

Щоб комбінат працював набагато успішніше, я вважаю, в першу чергу треба зміцнити нашу матеріально-технічну базу, компактніше розмістити навчальні кабінети, цехи, лабораторії та майстерні. Тоді і результати роботи будуть вагомими.

О. СИДОРЕНКО,
директор міжшкільно-навчально-виробничого комбінату.
Новомиргородський район.



Інна Сиринник працює швачкою в Петрівському філіалі виробничого швейного об'єднання «Україна». Її трудовий стаж ще тільки починається. Старанність, наполегливість і допитливість дозволили їй швидко опанувати премудрості цікавої професії. За працюючість і чуйність її поважають в цеху. Молодь обрала Інну своїм ланцюгом.

На знімку: секретар комсомольської організації Петрівського філіалу швейно-виробничого об'єднання «Україна» Інна Сиринник.

Фото М. САВЕНКА.



Із стартового диспетчерського пункту служби управління повітряним рухом Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації як на долоні видно і аеродром, і небо, і літати в ньому. Звідси молоді диспетчери номсомалець Олег ІЛЮХІН (на передньому плані) і Олександр НАЗАНІН дають «добро» на зліт ЯКів і АНів Кіровоградського аеропорту.

Фото В. ВЕФЕТЕННИКОВА.

Гадаєте, звичайна це справа — сходити в кіно: прочитав афішу, купив собі квиток і за порогом кінозалу залишився один на один з чарівним світом кінематографа? Коли б так! Не знаю, як в інших містах, а в нашому обласному центрі така зичина для цивілізованої людини справа, як перегляд кінофільму, може бути інколи ускладнена цілою низкою непередбачених причин. Не вірите? Спробую вас переконати.

Людно щоранку на автобусній і тролейбусній зупинках біля дитячої бібліотеки імені А. П. Гайда-

разу ви вже не довіряєте мете тому, що, як-то кажуть, чорним (чи червоним) по білому написано на кіноафіші. І перш ніж запросити в кіно свою знайому, передзвоните в кінотеатр і уточните, який усе-таки фільм іде сьогодні. Проте це зовсім не значить, що вашої вчорашньої помилки не повторить хтось інший. Дирекція кінотеатру (і не тільки вищезгаданого, до речі) надійно тримає в таємниці, з якого і по яке число демонструватиметься на його екрані той чи інший фільм.

Знову читаєте афі-

вий роман? 18 лютого відбулась республіканська прем'єра цього кінофільму, а 24 й афішу зняли. До того ж, усі ці дні нова картина талановитого режисера П. Тодоровського демонструвалася лише на одному-єдиному сеансі і явно не витримала конкуренції з «Чорним тюльпаном».

Фільм некасовий, — відповіла Лідія Григорівна, — більше трохсот квитків на сеанс продати не вдалось, а для залу, розрахованого на 800 місць, це, безумовно, мало.

Начальника обласного управління кінофікації Григорія Павловича Радловського наш дзвінок не здивував:

— Завжди так, поки фільм на екранах — немає

мовій формі, анонімно (в широкості їх сумніватися не варто). І ось на запитання: «Фільм, що найбільше вразив за останні рік-два», третина опитуваних назвала кілька західних кінофільмів. Це стрічки «До скарбів авіакатастрофи», «Вожді Атлантиди», «Трьох треба прибрати», які байдужі до проблем морально-етичного плану.

А щоб визначити який фільм кращим за рік-два (для шістнадцятирічних це, погодьтеся, немало, якраз той період їхнього життя, коли вони намагаються дивитися на світ очима дорослих)... Виходить, нічого кращого за цей час вони не бачили, чи не хотіли бачити.

У районному кінотеатрі, де було вивішено репертуарний місячний план, я дізналася, що три зарубіжних кінострічки пропонувались увазі глядачів протягом місяця. До того ж, дві з них випадали на вихідні. Отже, можна було не сумніватися, що місцеві старшокласники не пропустили їх.

Попит народжує пропозицію. І навпаки. Слід пам'ятати про це працівникам обласного управління кінофікації, планувати репертуар кінофільмів так, щоб по-справжньому талановиті вітчизняні і зарубіжні кінофільми не залишались поза увагою масового глядача, щоб доля фільму у прокаті не була чимось на зразок древньоримських ауспцій — ворожіння за польотом і криком птахів: буде касовий збір — демонструватиметься кінофільм, не буде — звиняйте... Пропаганда моральних і духовних цінностей засобами кіномистецтва має бути цілеспрямованою, високоідейною.

Обов'язок і покликання кінематографістів — випустити по-справжньому художній, талановитий кінофільм. Обов'язок і покликання працівників кінотеатру — сприяти найбільшій кількості глядачів, сприяти тому, щоб мистецтво, шановане мільйонами, ще активніше служило справі виховання нової людини.

Л. ЯРМОЛЕНКО.

КІНОБІГ

З ПЕРЕШКОДАМИ

ра. Для одних вона — кінцева, для інших — початок щоденного маршруту, ще для когось — місце пересадки. Та незважаючи на метушню, не один, певно, кинув оком на кіноафішу напроти зупинки і прочитав, які кінофільми запрошують сьогодні переглянути кінотеатри «Комсомолець», «Мир», імені Держинського. О, виявляється в одному з них іде фільм, зустрічі з яким ви давно чекали! І ви роздумуєте уже про те, що треба скоректувати чийсь і власні плани, а ввечері поспішаєте до кінотеатру.

Та раптом піднесений настрій від передбачуваної зустрічі з новим фільмом відомого режисера чи новою роботою улюбленого актора змінюється гірким розчаруванням. Виявляється, замість «Повернення Батерфляй», на який ви поспішали, тут іде сьогодні, скажімо, «Абдулла». Ви правильно прочитали вранці на афіші адресу — кінотеатр імені Держинського, назву кінофільму, сеанси. Проте касир, стримуючи роздратування, пояснює вам, що цей кінофільм демонструвався два дні тому, треба було вчасно приходити, коли вже так хотіли побачити його.

— Але ж афіша в центрі міста ще й сьогодні запрошує на цю стрічку, — кидаєте козиря.

— Мабуть, забули зняти, — чуєте байдужу відповідь.

Можливо, наступного

ра, яка, безумовно, містить у собі необхідну інформацію. Ну, ось, скажімо, таку: «Жовта троянда», новий художній фільм, виробництво — Румунія, кінотеатр імені Держинського, сеанси... І ще принагідно (для певної вікової категорії населення): тільки для дорослих. Можете бути певні, що, прочитавши таке на афіші, значна частина глядачів, котра аж ніяк не належить до категорії дорослих, заповнила того вечора зал кінотеатру. Адміністрація ж його, радіючи за план, мабуть, ще раз переконалася у непогрішливості прописної істини: заборонений плід завжди солодший. А глядачі цього нескладного пригнітального фільму, перепитували одне одного, що ж у ньому не слід було бачити тим, кому ще не виповнилося 16?

А ось яку історію «кінобігу з перешкодами» повідав нам дзвінок у редакцію. Молодий схильований голос представника групи студентів Кіровоградського педінституту намагався з'ясувати, чому так швидко зійшов з екрану «Комсомолець», центри.

масового глядача, тільки знімемо — починаються дзвінки, скарги...

Що ж, можливо. Та, мабуть, слід зважити на деякі об'єктивні причини такого явища: для когось був незручний час, для когось — день, значна частина могла спланувати перегляд фільму на вихідні. Як-не-як, а один-єдиний сеанс у день не влаштував частину глядачів у будні. А дехто, звиклий до догнотривалого демонстрування окремих кінофільмів (особливо індійських мелодрам, які так полюбили місцевий кінопрокат а значить — і певна частина населення Кіровограда), не поспішав потрапляти у число перших глядачів. Та й традиційного попередження на афіші «демонструється останні дні» цього разу не з'явилось. Хоча майже двотижні ця табличка підганяла тих, хто ще не астиг подивитись фільм «Знахар», який протягом місяця йшов у «Комсомольці» з аншлагом.

Якось у відрядженні я запропонувала десятикласникам однієї із шкіл Олександрівського району відповісти на кілька запитань стосовно кіно, їхніх глядацьких смаків. Відповіді подавалися у пись-

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

У «Молодому комунарі» за 1 березня ц. р. було вміщено проблемну статтю «Хто ви, музики? Чий ви?». До редакції надходять відгуки на неї. Сьогодні друкуємо деякі з них.

НЕ ТІЛЬКИ
В РЕСТОРАНІ

Дорога редакція!

Прочитала у вашій газеті статтю «Хто ви, музики? Чий ви?». Згодна з тим, що музика у закладах громадського харчування має віднодити високом'яким смакам. Частенько буваю у кафе «Сніжинка». Подобається там мені, і мій восьмип'ятирічний дончик Валіс — одесь у «Сніжинку» можна приходити з дітьми. І все було б нормально, але музика... Це щось жахливе — сучасне пиття та гуркіт. Хіба для дитячих вух така музика? Скільки я там не була, з динаміків лунали пісні лише зарубіжних ансамблів. Жодної пісні українською чи російською мовою не чула. Певно, ніхто з працівників популярного кафе не турбується, як впливає такий репертуар на відвідувачів, які смаки вил у них формує. Поряд із «Сніжинкою» — школа, районний Палац піонерів. Щоразу після занять чи й на перерві десятки дітей забігає до кафе і морозним поласувати, і музику послухати. Невже не можна зробити так, щоб для них тут звучала дитяча музика? Адже у нас стільки прекрасних пісень для дітей.

С. ДАШКО,
робітниця фабрики по
ремонту взуття.
м. Кіровоград.

ДАВАЙТЕ
ПОМІРКУЄМО

У нашому місті, на мою думку, ще не створено умов для відпочинку юнаків і дівчат. Звичайно, є і спортивні зали, і палаци культури, і кінотеатри. Але давайте пройдемося сучасного вечора вулицями міста і подивимось, де можна відпочити.

Кафе-морозиво зачиняю-

ться о 20-й годині. У кінотеатрах на вечірні сеанси у вихідні квитки не дістаєш. Їх розкуповують ще вдень. Прямую до Палацу культури шахти «Світлопільська». Чудовий зал на 800 місць, просторий хол... Ну чим не місце для відпочинку молоді? Але крім танців, тут не відбувається нічого цікавого. Іноді, правда, дають концерти заїжджі артисти. Танці ж проходять на другому поверсі, у коридорі, де немає навіть стільців.

Ті, хто бажає поспілкуватися, поговорити, мають йти кудись в інше місце. Куди? У ресторани «Шахтар», «Світлопіль», «Ігулець», «Лужок», коктейль-барн «Чубуречну», кафе «Вітерець»...

У місті немає жодного закладу, де можна було б відпочити без спиртного, поспілкуватися з товаришем у затишному приміщенні, випити запашної кави, послухати, скажімо, коротку лекцію, хорошу музику. Донедавна у нашому місті була дискотека. Але через організаційні труднощі перестала існувати. Старожилки розповідають, що раніше у Олександрії був театр, у якому, до речі, грав свого часу і відомий український актор Євген Юра. Було... Чому ж його немає зараз?

Звичайно, ці питання виходять далеко за коло проблем, які зачеплено в статті «Хто ви, музики? Чий ви?». Але, певно, прихильність до низькопробної музики — не тільки в ресторанах, а й взагалі — починається із наших прорахунків у організації дозвілля молоді, з того, що комсомольські активісти, працівники культосвітніх закладів, закладів громадського харчування надто мало думають про те, який вплив матиме той чи інший захід, той чи інший факт життя на виховний процес. Думаю, тут ми маємо справу з моральними втратами.

С. ПИЛИПЕНКО,
м. Олександрія.

Монолог
перший

ВЧИТИСЯ в школі, як тобі, мені довго не довелося. Пригадую, тільки-но почав читати й писати, як заплакана мати повила мене до куркуля Ярецького паси худобу. Не забуду ніколи того гірного ясного хліба і морозних ранків. Та з часом усе змінилось.

Починалась колективізація, вступили й мої батьки у колгосп, і мені неначе світ розвиднився. Я, чотирнадцятирічний хлопець, охоче брався за будь-яке діло, і жодне не було мені важким, але найбільше подобалась робота тракториста. Пішов на курси, а, закінчивши їх, поїхав у поле, як тоді казали, сталевого коня. І скільки доброго зробили ми з ним на ланах. Скільки зорали нив, посіяли і збра-

ли хліба!

Якось припізлилися в степу. Неждано вдарила гроза. Бувало, радів, коли дощі поливали землю, коли в ріст після них йшла зелень. Тільки того разу гроза була якась біснувата, зловісна. Аж над землею проносились сірі попелясті хмари, били безперестану громи, небо навпіл перерізили блискавиці. І не те, що як з відра, в стіною полила злива.

Удень, як ще на безхмарному небі світило сонце, до нас у тракторну бригаду приїхав з Новомиргорода лектор. Зібрався ми у вагончику. Лектор розповідав нам про міжнародне становище. І велику карту Європи почепили на стіні. Паличкою з гілля клену водив по ній, пояснював:

— Ось звідки, товариші хлібороби, може прийти війна на нашу землю. З Німеччини, де все більше розгрівається клятий фашизм...

Я чув, як старі люди розповідали про першу світову війну, про громадянську. Чув і про Канізьке повстання, про розправу карателів над селянами. Розстріляли вони й у нас тридцять чоловік. Запам'ятав з дитинства односельців на мильцях чи без рук... Тож і лекція стривожила всіх нас. Невже, думаю я, може все повторитися і фашист посміє напасти на нас?

У той день я сплунував міжряддя кукурудзи. Стебла міцні, важкі, світило сонце, на обрії пропливали маленькі хмарки. Невдовзі всі тривожні думи й забулись. Та в дощову грозу вони знову зринали в серці...

Знову подумалось про іншу грозу, що може завдати страшного лиха, одне слово, ту, що робить сиротами дітей, каліками чоловіків, що вкриває землю згарищами... Що буде, як вона прийде? Що робитиму я? Чи знайду сили піти й назустріч, щоб вернути і сонце, і цвіт у степах?

Монолог
другий

ЯВЖЕ, як ти, Гено, знаєш, на пенсії. Мов у снах тепер чую, як мене звали Петрусем. Давно на калінових мостах минула моя молодість. Недавно по-

НА УРОК МУЖНОСТІ

З чого починається в юнака самостійна дорога в життя? Про що його думи перед випускним вечором у школі? Чию науку візьме з собою? Ці питання ви-

НАПУТНЄ СЛОВО ВНУКОВІ

никали у нас не раз при зустрічах із молодими, з їхніми батьками, ветеранами Великої Вітчизняної війни. Ми запотували монологи колишнього фронтовика Петра Панасовича Галушки. Його напутнє слово внукові Геннадію Журавлю.

ховав свою дружину — твою бабусю. Важко нам без неї... Багато, дуже багато років міряю свою життєвську стежку, згадав усього на ній. Та однак я щасливий.

Чому? Бо міцніє рідна Вітчизна, маю сина, дочку, онуків. Кого найбільше любить дід, подібний до мене? Онуків! З тобою, Геннадію, я ніколи надовго не розставався, хоч змалку ти з мамою живеш у Кіровограді. Не розстаюся, бо як настає літо — приїжджаєш у село на нашу вулицю Івана Франка.

Приїжджаєш і в гості, і на роботу. Вдень — город, поле, а ввечері — наші. Коли ти малим був, то розпитував усе про те, як воював я, просив задати щось незвичайне, щось захоплююче. В моїй пам'яті твої запитання: «Ну, хоч про те, як ти з гарматою громив ворога чи на танку або з «Катюші» стріляв?». А я служив у піхоті — з першого дня війни і до останнього.

Доле, доле! Солдатські шляхи. Не знаю, як кому, а мені на пам'ять не раз спливала гроза. Вже 22 червня, коли ворог зненацька напав на нашу Вітчизну, я з моїми побратимами-панцівцями став на її захист. Проще я не раз розповідав тобі, Гено, згадував оборону Москви, в якій брав участь. Ти влучно назвав цю оборону смертельним рубіжем. Про бої на Волоко-

ламському шосе, про безсмертний подвиг панфіловців написано дуже правдиво в багатьох книгах. «Рідну Москву не віддам!» — такою була одностайна воля кожного з нашої оборони.

Про що згадуєш у найважчі хвилини життя на війні? Найперше — рідний край, і, звісно, близьких. У той лютий мороз під шаленим перестук ворожих кулеметів і автоматів я бачив свою Кіровоградщину, її степи та річки. Я знав, що вона стоїть під чоботом фашистів і благає долю лиш про одне: хай над рідним краєм знову засвітить сонце!

Я помічав, Геннадію, змі-

1941 року партизанський загін, до якого з комсомольською путівкою вступила Зоя Космодем'янська, перейшов лінію фронту біля Нарофомінська і почав бойові дії. Знищивши німецький склад з військовим майном, Зоя раділа успішному виконанню бойового завдання.

Коли її схопили гітлерівці, вони не могли вирвати з неї жодного слова, крім імені Таня, котрим назвала себе. Вранці перед стратою Зоя скинула навішену на неї петлю, закликала петрищевців до помсти. Пізніше, 16 лютого 1942 року, Указом Президії Верховної Ради СРСР за відвагу і героїзм, виявлені в боротьбі з ворогом їй було посмертно присвоєно звання Герої Радянського Союзу.

Це стало відомо пізніше, стало нашою історією. А тоді, коли з боями визволяли

Петрищеві і першими побачили невеличкий майдан, чорну шибеницю, першими почули від людей усю правду про подвиг московської комсомолки. У моєму серці ще більш запалали гнів і ненависть до ворога.

Тоді знову-таки пригадав страшну грозу, свої думи про місце радянської людини на війні. Приклад Зої запаливав мене всі роки війни, додавав сил у боротьбі з ворогами.

— Діду, — сказав ти мені якось у розмові, — я хочу стати військовим за фахом, тож подаю заяву до військового училища. Ти знаєш, я не марную часу, добре вчуся, гартую себе фізично. Яке ж твоє напутнє слово?

Я поринув у згадки, у свою молодість і, звичайно, у грозу Великої Вітчизняної війни, в роки відбудови рідного колгоспу та села. Адже довелося починати мало не з нуля.

Моє напутнє слово ти, Геннадію, гучно назвав доповіддю, хоч я тільки схвалив твою готовність стати військовим. Твій високий обов'язок — пильно берегти Вітчизну, а якщо треба, то й захищати її так, як Матросов і Космодем'янська.

...І лишається ще одне запитання. Де починаються витоки патріотичного виховання? Насамперед у нашій радянській сім'ї. У школі, і з доброго слова наших по-світих ветеранів.

М. СТОЯН,
Н. ДОБРИН.
с. Панчеве Новомиргородського району —
м. Кіровоград.

Монолог
третій

АВІТЬ коли тільки п'ясував казую те, про що дізнався в Петрищеві в третій день, коли замайорів червоний прапор над сільрадою, я відчував живий мовний біль. 18 листопада

ТУРНІРНЕ
ТАБЛО

ГІМНАСТИКА СПОРТИВНА. В Івано-Франківську відбулася першість центральної ради товариства «Труд» із спортивної гімнастики. В складі збірної

колективу республіканської ради ДСТ «Авангард» виступали вихованці кіровоградського тренера М. М. Кричуна — студенти факультету фізичного виховання педінституту імені О. С. Пушкіна майстер спорту Віталій Арсенєв і Сергій Донець.

Арсенєв завоював чемпіонський титул за виконання вправ на кільцях. А Донець у сумі багатоборства набрав 108,75 бала, що

вище майстерського нормативу. Він увійшов до десятки найсильніших гімнастів.

БОРІТЬБА ДЗЮ-ДО. Спортивний зал обирали ДСТ «Динамо» два дні був відданий у розпорядження борців дзюдоїстів, учасників особисто-командної першості Кіровоградщини. На татами виступили 50 атлетів 1963—1966 років народження.

Найвищі титули в своїх вагових категоріях завоювали динамівці Едуард Костенко, Олег Коцегаров, Сергій Петров, Юрій Іванов, представники «Нолоса» Володимир Долгих, Юрій Михайлов, Володимир Паргамон.

Звання абсолютного чемпіона удостоївся майстер спорту СРСР Володимир Долгих.

У командному заліку перемогу здобули динамівці.

РЕПОРТЕР

У гостях —
самодіяльні
артисти

Готуючись до огляду одноактних п'єс, драматичний колектив будинку культури радгоспу «Третій вирішальний» під ке-

ріанцтвом Н. Ф. Ринкової побував з виставою у трудівників першого відділку господарства.

Мешканцям Ручайків самодіяльні артисти показали одноактну комедію П. Загребельного «Дитина». Учасники драматичного колективу вчитель Білозернівської десятирічки А. М. Жук, виконроб радгоспу В. І. Ляшенко створили переконливі образи сучасників.

В. ЗАНІЗДРА,
Новгородківський район.

На приз
«Спартак»

Сьогодні у Світловодську починається традиційний відкритий турнір з міні-футболу на приз пам'яті героїв підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла в роки Великої Вітчизняної війни в селі Красногірці Голованівського району. Перед початком змагань

спортсмени, що тренуються в дитячо-підліткових клубах за місцем проживання, познайомляться з роботою флотилії юних моряків, побувають у музейній кімнаті навчального судна «Герої «Спартак», відвідають Кременчуцьку ГЕС.

Цей турнір буде доброю репетицією перед фінальними стартами на призи клубу ЦК ВЛКСМ «Шкіряний м'яч».

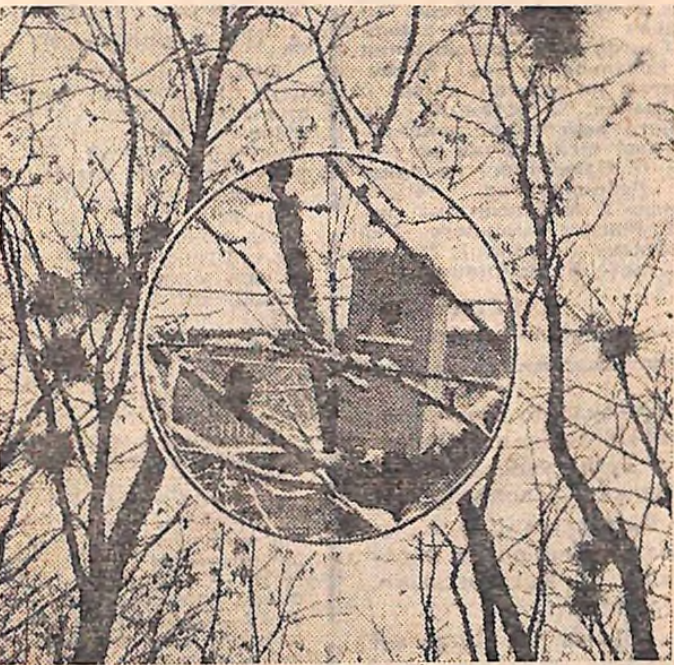
Наш кор.

Співдружності
міцніти

Кошки соняшнику, качани кукурудзи та інші відходи рослинництва, які вважалися непридатними для силосування, виявились хорошою добавкою в раціон тварин тринадцяти господарств Старобешівського району Донецької області. Після обробки препаратом «Літосил», створе-

ним в інституті мікробіології і вірусології імені Д. Н. Заболотного АН УРСР, ці корми перевершили за вмістом каротину традиційні трав'яні «Консерви». Було визначено господарства, черговість впровадження, подано необхідну допомогу. В результаті в районі торік заклали весь силос з використанням нового препарату, що дало можливість без істотних затрат підвищити його якість і поживність, краще забезпечити кормами громадське тваринництво.

Кор. РАТАУ.



Заморозки весні не на заваді.
Фотоетюд В. ГРИБА.



ПРО ЩО СПІВАЮТЬ ЗАХІДНІ «ІДОЛИ»

Деякі музиканти залишилися вірними традиціям, закладеним ще в шістдесяті роки бітлами. Це ті, хто намагається знайти вихід із соціального й мистецького тупика. Широко відомий рух, пізніше об'єднаний під спільною назвою «Рок проти правих», що свого часу прислужився боротьбі з расизмом. Пізніше була створена «Антинацистська ліга», куди входили передові молоді музиканти. Відомо, що у Франкфурті-на-Майні і навіть у Мюнхені — цитаделі неофашизму — концерти під девізом «Рок проти правих» призначалися організаторами на той же час, що й «бориська неофашистів», і коричневі залишалися без глядачів. Тоді вже правим — «не до жартів». Тоді гуркіт оркестрових барабанів заглушував вибухи бомб і постріли терористів. Буржуазія в цій боротьбі проти прогресивних співаків і ансамблів не гребує ніякими засобами. Згадаймо ще раз Джона Леннона, вбитого обдуриєм маніяком. Дженеральд Кларк, автор статті «Смертоносна ілюзія», опублікованої в журналі «Таймс», вказав мотиви вбивства. Автор зазначає, що для вбивці Джон Леннон, котрий відійшов од соціальної незрілості, псевдореволюційної демагогії ранньої творчості «Бітлз», звернувся до політичних аспектів реального життя, — «перетворився в грізного обманщика». Він зруйнував ілюзію ідопоклонництва, показав у своїй творчості жорстоку, але неминучу правду: крім поп-музики, ще є й ганка озброєнь, і расова дискримінація, й експлуатація людей праці, і багато іншого. Це й викликало люту реакцію правих...

Інший музикант з ансамблем «Бітлз», Пол Маккартні, також потрапив у «чорні списки». Його платівка «Перетягування каната» викликала обурення расистів. Особливо не до смаку виявилася їм, вико-

нана Маккартні разом з негритянським співаком Уандером, пісенька «Чорне дерево і слонова кістка» — з невібагливим, але явно антирасистським сюжетом. Активно виступає проти буржуазної масової культури, розвінчуючи американський спосіб життя, ще один відомий співак, Брюс Спрінгстін. Разом з ним співають пісні протесту багато й багато інших прогресивних виконавців у стилі поп, рок, диско... Головне, очевидно, не в якій манері виконує музичний твір той чи той співак, — а про що він співає, до чого закликає своїми піснями.

Провідна тема прогресивної західної пісні сьогодні — тема миру.

«Я не можу запліщувати очі на події, що відбуваються в світі, — каже італійський співак Джанні Моранді, який з успіхом гастролював цього року по нашій країні. — Пісня покликана передавати настрій мільйонів людей. У мене двоє дітей, і я, природно, хвилююся за їхнє майбутнє. Тому людина, яка співає, повинна нести людям добро, і якщо її голос підхоплюють мільйони, — це означає, що вони поділяють це добро, що все менше й менше буде прибічників війни. Вважаю, що основною темою творчості кожного артиста повинна стати тема миру, і тому кошти від останнього концерту в Радянському Союзі я й мої товариші передали в Радянський фонд миру». У цих словах відомого співака — його творче кредо.

Отже, гостра ідеологічна боротьба за душі молодих триває й на царині музики. Для одних скрипковий ключ — ключ до гуманізму і взаєморозуміння, для інших він — музична відмишка, з допомогою якої бізнесмени від естради хочуть вдертися в юні серця і розтоптити пафосні добрі й совісті. В цих руках виявляється цей ключ, як його буде використано — залежить і від наших з вами смаків, громадянських і мистецьких принципів і вподобань.

С. КИЧИГІН.

Пісенні миттєвості весни

Концертний зал обласної філармонії в ці дні відданий у розпорядження московських гастролерів — до Кіровограда приїхали народний артист РРФСР, лауреат премії Ленінського комсомолу Юсип Кобзон та інструментальний ансамбль «Час» (керівник Олександр Євсюков).

П. Кобзон включив до програми виступів пісні різних років на громадянську і ліричну тематику. Присутні у залі люди старшого покоління поверталися думками у минуле під «Пісню військових кореспондентів» і танго «Стояне сонце», що його не стомлюється слухати вже третє покоління любителів музики; багатьом пригадувався відомий цикл Аркадія Островського «А у нас у дворі», коли прозвучала пісня «Минуло три роки»;

промайнували в пам'яті захоплюючі кадри телефільму «Сімнадцять миттєвостей весни» під час виконання пісні Мікаела Таривердієва «Міті».

Під кінець концерту П. Кобзон виконав дві пісні, присвячені Володимирі Висоцькому, і пісню «Журавель» українською мовою, що дуже сподобалася публіці. Вона оваційно зустріла «День Перемоги» Давида Тухмаєва. А коли зі сцени пролунали слова з пісні Олександри Пахмутової «Солнечному миру — да, да, да! Ядерному взриву — нет, нет, нет!», увесь зал дружно встав — то був як знак згоди із цим пристрасним закликом до миру на планеті.

Н. ДАНИЛЕНКО,
В. ГРИБ (фото).



НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ

Три белых коня

ПІСНЯ З ТЕЛЕФІЛЬМУ «ЧАРОДІЙ»

Музика Е. КРЫЛОВА

Стихи Ю. ЗНТИНА

Остыли реки и земля остыла,
Три белых коня, эх, три белых коня:
Это в городе тепло и сыро,
Это в городе тепло и сыро.
А за городом — зима, зима, зима!

ПРИПЕВ:
И уносят меня, и уносят меня
В злепающую снежную даль
В злепающую снежную даль,
Декабрь и январь, и февраль.

Зима раскрилась снежные объятья,
И до весны все дремлет тут.
Только ёлки в треугольных платях
Мне навстречу все бегут, бегут, бегут.

ПРИПЕВ:
Остыли реки и земля остыла,
Но я замерзнуть не боюсь.
Это в городе я все грустила,
Это в городе я все грустила,
А за городом смеюсь, смеюсь, смеюсь!

ПРИПЕВ.

МУЗИЧНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

У тбіліській студії всеосоюзної фірми грамзапису «Мелодія» готується до випуску пластинка, куди увійшли кращі пісні, виконані за останні два роки популярною співакою Тамірко Гвердцетелі.

Нова програма ансамблю «Круїз» називається «Подорож на повітряній кулі». До неї включені оригінальні циркові та естрадні номери.

Московський ВІА «Самовісти» закінчує роботу над новою театралізованою

ною концертною програмою «Гра у чарівний тир». До неї увійдуть пісні Ю. Маликова, В. Преснякова, С. Белікова.

На XIV Міжнародному фестивалі популярної музики в Токіо Гран-прі був присуджений угорській групі «Неотон фемілі» за пісню «Час минуло».

Група «Лийся, пісню»

ГАСТРОЛІ

А. Іванов має неабиякий авторитет серед своїх односельців. І не лише як хороший співак чи як механізатор (працює не перший рік на сталевій машині). В А. Іванові людей приваблюють перш за все ширість, прямота, вміння жити відкрито.

І пісні він любить співати такі ж — про степ, про привілля, про вірність. Вперше він прийшов до сільського будинку культури років сім тому — одразу, як перебрався жити у Хмельове. Йшов з роботи, почув, що репетиції в клубі, та й зайшов послухати, як співають хлопці та дівчата...

ТОВАРИШ ПІСНЯ

У СЕБЕ ВДОМА

Розповідає М. Плахов, директор Хмельського будинку культури:

— Пам'ятаю, як зараз: піхорджу до будинку культури і ще здалеку чую голос — чистий, сильний, приємного тембру. Звідки він, думаю, з'явився — чи не артист лийн у гості завітав? Заходжу й бачу: сидять мої хлопці та дівчата пісником і дивляться на чоловіка у кирзових чоботях і нуфайці, а той співає... Гарно співає.

Зараз хмельчанам важко уявити собі свій інструментальний ансамбль без Анатолія Іванова, а самого Анатолія — без задушевної пісні. Мені пригадується перша зустріч з ним. У Хмельовому проходив великий концерт з нагоди відкриття Всеукраїнського фестивалю народної творчості, присвяченого 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. Чимало самодіяльних артистів тоді брало в ньому участь. Гарно співали, завзято танцювали. Але коли на сцену вийшов Анатолій Іванов, по реакції залу, по обличчях присутніх можна було бачити, як чекали односельці саме його виходу, його співу:

Хліба наліво, хліба направо
Хліба на щастя, хліба на славу...

Нині аматори сцени Хмельового підготували нову програму, з якою у ці дні виступають перед трудівниками сіл району. В концертах цих бере участь і інструментальний ансамбль під керівництвом М. Плахова. В складі колективу — О. Великий — лікар за фахом, вчитель М. Слобода, викладач музичної школи В. Григор'єв, старшокласник В. Копальов та інші. В концертах, як завжди, співає й А. Іванов. За останній час у його репертуарі з'явилися нові пісні: «Доні не пізна» О. Пахмутової на вірші М. Добровірського, «Рідна земля» Г. Мовсисяна на слова Р. Родченківського, «Хай щастить» (музика І. Поклада, слова В. Крищенка).

С. ПЕТРЕНКО.

Маловишківський район.



ПОНЕДІЛОК, 26 БЕРЕЗНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Роби з нами, роби, як ми, роби краще за нас. (НДР). 9.35 — Грає народний артист РРФСР А. Тихонов. 10.05 — Фільм — дітям. «Вулиця молодого сина». 11.40 — Фільм-концерт «Григорій Майборода». 12.35 — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Сільський горнозвон. Документальний фільм. 15.25 — Вступальні і ради робітничого класу. 16.10 — Новини. 16.15 — Тележурнал «Знімаю». 17.00 — Документальний фільм «По Вагцлашену». 17.25 — П. Чайковський. «Дитини альбом». Виконавці — Великий дитячий хор ЦТ і ВР та учні музичних шкіл. 17.50 — Мамині історії. 18.20 — Діла і люди. Різдвяні економії. Про досвід роботи промисловців підприємств України. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Чемпіонат світу з фігурного катання. Подарові виступи. 21.00 — «Час». 21.35 — Камера дивиться у світ. 22.40 — Сьогодні у світі.

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.20 — Доброго вам здоров'я. «Добрий день». 10.50 — Телефільм «Міжчелюстисані». I серія. 12.30 — Фотосвіт «Весна». 12.35 — Чемпіонат СРСР з гандболу. ЗПІ (Запоріжжя) — СКА (Мінськ). 13.05 — Новини. 13.20 — Вірши молодих. «Сучасники». 14.00 — Фільм для дітей. 15.05 — «Войові слави». (Кіровоград). 15.55 — Оголошення. (Кіровоград). 16.00 — Новини. 16.10 — Срібний дзвіночок. 16.30 — Телевізійна олімпіада з російської літератури. 17.05 — Комуністи 80-х. На спорудженні Комської АЕС. 17.45 — Естрадна мелодія. 17.45 — На порядку денному. 18.00 — Інтерв'ю. (Кіровоград). 19.00 — Актуальна тема. 19.30 — Чемпіонат СРСР з хокею. «Союз» — «Спартак». 21.3 — період. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.35 — Концерт народної артистки УРСР Г. Циполі. У перерві — Новини.

▲ ЦТ (II програма)

8.00 — Гімн Радянського Союзу. Документальний фільм «РРФСР». 8.40 — Фільм «Лялька в мільйонах». 10.05 — Наука і життя. 10.35 — Російська мова. 11.05 — Програма Тюменської студії телебачення. 12.10 — Мультифільм «Най, най, най...». 12.30 — «Листи з фронту» по літурки В. Г. Лугиніна. 13.05 — Музична передача для юнацтва в Колонному залі Будинку спілок. 15.15 — Новини. 18.00 — Новини. 18.15 — Це ви можете. 19.00 — Свужу Радянському Союзу! 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — Міжнародна патриміа. 21.00 — «Час». 21.35 — Фільм «Годюка». 23.15 — Новини.

ВІВТОРОК, 27 БЕРЕЗНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.35 — Концерт ансамблю «Ритми дитинства» Палацу культури «Москворіччя». 9.05 — Мультифільм. 8.35 — Науково-популярний фільм. 10.05 — Телефільм для дітей «Три хлопці». 11.10 — «Сухайте, діти хочете...». Фільм-концерт. Староніжні романи і вальси у виконанні народної артистки СРСР Л. Зініної. 11.50 — Зустріч ніколи не в Героями Радянського Союзу, лётчиками-космонавтами. В. Висоцьким. I з. Йеном (НДР). 12.30 — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Документальний телефільм «Шоденник і пам'ять». 15.25 — Концерт ансамблю пісні й танцю «Весна» м. Кіровограда. 15.45 — Твоя дитинська бібліотека. В. І. Ленін. «Як організувати замітання?». 16.10 — Новини. 16.15 — Фільм «Капітанська дочка». 17.55 — Документальний телефільм «Ліценція на вбивство». Артур Ф. Сейфул-Мулюков. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Наука і життя. 19.30 — Ф. Шопен. Балада соль міно. Оне № 23. Виконує Дані Тхай Шон (В'єтнам). 19.50 — Телефільм «Добра дорога в джунглі». 5 серія. 21.00 — «Час». 21.35 — Міжнародний день театру. 22.40 — Сьогодні у світі.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.



НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Індекс 61103. Зам. № 102. Тираж 60076.

Газета виходить у вівторок,
четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кировоград, вул. Глінки, 2.